

Arrest

nr. 276 865 van 1 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 april 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 september 2019. Op 13 januari 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 februari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 28 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger, afkomstig uit Maracaibo (Venezuela). In februari 2014 werd uw tante J.M. coördinator van de partij Voluntad Popular in de wijk waar zij woonde in Maracaibo, parroquia Bolivar. Zelf woonde u in de wijk Milagros Norte, maar u bracht veel tijd met uw tante in haar wijk door. Op vraag van uw tante besloot u in augustus 2014 eveneens lid te worden van Voluntad Popular. Zo kon u haar helpen bij de activiteiten in de wijk. U organiseerde met behulp van de partij humanitaire activiteiten, zoals een gemeenschappelijk ontbijt, activiteiten voor kinderen of medische dagen. Daarnaast ging u samen met uw tante huis aan huis om de bewoners te informeren als er verkiezingen plaatsvonden. U gebruikte hiervoor flyers voorzien door de hoofdzetel van de partij. Verder organiseerde u busvervoer zodat de bewoners konden deelnemen aan protesten. Zelf nam u ook deel aan de protesten die plaatsvonden. Naast uw tante, waren er nog drie à vier andere personen met een coördinerende functie binnen de partij binnen de wijk Bolivar. In december 2016 studeerde u af aan de universiteit van Zulia als econoom. U zocht geen werk, daar u van plan was om in het buitenland verder te gaan studeren. U legde zich toe op het studeren voor de TOEFL test, een internationale test om het niveau van uw Engels te bepalen. U werkte wel informeel als leerkracht Engels en gaf tennislessen. Vanaf maart 2017 vonden er veel protestacties plaats, waar u ook aan deelnam, net zoals uw tante. In augustus 2017 kwam de politie en SEBIN (inlichtingendienst) naar het huis van uw tante. Zij was echter verwittigd door een bewoner van de wijk die voor SEBIN werkt, waardoor ze tijdig de stad had kunnen verlaten en naar Puerto Ordaz was vertrokken. Toen de politie zag dat er niemand opendeed in het huis van uw tante, zijn ze weggegaan. Voor zover u weet heeft er geen huiszoeking plaatsgevonden. U besloot door deze gebeurtenissen zelf evenmin in Maracaibo te blijven en zelfs het land te verlaten. U reisde naar familie in Panama, waarna u in oktober 2017 verder trok naar de Verenigde Staten. U verbleef er eveneens bij familie in Miami. U verzocht niet om internationale bescherming in de Verenigde Staten daar u niet vond dat uw leven in gevaar was. Uw tante keerde terug naar haar huis in Maracaibo in januari 2018. Nadat de rust terugkeerde in Venezuela, keerde u zelf ook terug naar Maracaibo in april 2018. U voelde een verantwoordelijkheid om te helpen en nam uw humanitaire activiteiten terug op. In januari 2019 diende u een aanvraag in om een masteropleiding te volgen aan de Katholieke Universiteit Leuven (KUL). Uw broer verbleef sinds 2015 in België waar hij werkte aan een doctoraat aan de KUL. In diezelfde maand januari 2019 vonden er opnieuw heel veel politieke protestacties plaats, waaraan u ook deelnam. Op 24 februari 2019 nam u samen met uw tante en vader deel aan een protestactie tegen het blokkeren van een humanitair konvooi aan de grens met Colombia. De actie zelf vond plaats in Maracaibo. Na een tijdje werd het protest onderdrukt door het leger. In de commotie raakte u uw tante en vader kwijt, doordat u een andere richting uit rende. In een bepaalde straat dacht u dat u veilig was, tot u motoren hoorde aankomen. U wist dat het om een motor van het leger ging. De passagier van de motor stapte af en sprak u aan op uw lange haren en zei dat u moest blijven staan. Daar u zich aan de andere kant van een grasperk bevond, kon de motor u niet volgen en u zette het op een lopen. De soldaat kwam achter u aangelopen, maar kon u niet inhalen. U verschool zich ongeveer een half uur in het universitaire ziekenhuis tot uw vader u opbelde en vroeg waar u was. Nadat u vertelde dat u zich in het ziekenhuis bevond, zei uw vader dat het veilig was om naar buiten te komen. Buiten aangekomen merkte u inderdaad dat er geen leger of politie meer te zien was. Samen met uw vader ging u op zoek naar uw tante, die jullie even later vonden. U keerde naar huis terug en besloot niet meer deel te nemen aan protesten. U besloot dat u niet langer in Venezuela zou blijven. In maart 2019 voerde u voor het laatst humanitaire activiteiten uit in de wijk van uw tante. In april 2019 kreeg u een positief antwoord van de KUL op uw studie-aanvraag. U reisde naar Caracas om uw documenten op het consulaire bureau in orde te brengen. Daar kreeg u te horen dat u naar de ambassade in Bogota (Colombia) moest gaan voor de nodige documenten. In mei 2019 reisde u voor twee weken naar Colombia om in Bogota uw reisdocumenten in orde te brengen. Daar uw visum pas inging in augustus 2019, keerde u terug naar Venezuela om afscheid te kunnen nemen van familie en vrienden. Op 24 juni 2019 verliet u Venezuela via de luchthaven in Caracas en reisde u naar Panama waar u een week verbleef.

Nadien reisde u verder naar de Verenigde Staten, waar u bij familie in Miami verbleef. In september 2019 reisde u verder naar België waar u aan uw studies begon. U studeerde af in juli 2020. U zocht naar werk, daar u door het sluiten van de grenzen van Venezuela niet kon terugkeren. U vroeg bij de stad Leuven een verlenging van uw verblijf aan. In december 2020 vonden er parlementsverkiezingen plaats in Venezuela. De oppositie nam niet deel aan deze verkiezingen. Uw tante waarschuwde u dat de situatie sinds deze verkiezingen verergerd was. Er vonden meer 'requisas' (huiszoekingen) plaats en de repressie ten opzichte van oppositieleiden was verergerd. Ze raadde u aan om in België te verzoeken om internationale bescherming. U schrok van het nieuws van uw tante en u diende op 13 januari 2021 een

verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer gearresteerd te worden omwille van uw activiteiten voor Voluntad Popular. In België heeft u geen politieke activiteiten.

U bent in het bezit van uw Venezolaans paspoort.

Daarnaast legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een kopie van twee attesten van de partij Voluntad Popular waarin vermeld wordt dat u actief lid van de partij bent in Maracaibo sinds 2014, een kopie van een attest van de partij Voluntad Popular waarin vermeld wordt dat uw tante als coördinator voor de partij actief is, een kopie van enkele artikels over de humanitaire situatie en de mensenrechtenschendingen in Venezuela en een USB met enkele foto's van uw aanwezigheid op een manifestatie, een video van een manifestatie en twee eerder genoemde attesten van de partij Voluntad Popular.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u Venezuela in juni 2019 om uw studies aan de KUL in België aan te vatten. U maakte van deze gelegenheid gebruik om het land te verlaten nadat u in februari 2019 een confrontatie met militairen meemaakte naar aanleiding van uw aanwezigheid op een protestactie. U verzocht in januari 2021 om internationale bescherming, nadat u door uw tante gewezen was op de verhoogde repressie ten opzichte van politieke opposanten sinds de verkiezingen van december 2020. U vreest bij terugkeer naar Venezuela gearresteerd te worden omwille van uw politieke activiteiten.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op [https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/Regular Sessions/Session41/Documents/ A_HRC_41_18.docx](https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/Regular%20Sessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx) of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS

beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat uit uw verklaringen en uit uw gedrag blijkt dat u naar aanleiding van uw politieke en humanitaire activiteiten voor de oppositiepartij Voluntad Popular, die u uitvoerde van augustus 2014 tot maart 2019, geen problemen kende met de Venezolaanse autoriteiten. Hoewel u in augustus 2017 het land verliet, daar de politie naar uw tante op zoek was, een zoektocht die voor zover u bekend eenmalig bleek te zijn en ophield toen de politie merkte dat uw tante niet thuis was en ze het huis niet binnen konden, gaf u zelf aan dat u niet vond dat uw leven op dat moment in gevaar was, wat tevens de reden was waarom u geen internationale bescherming verzocht in de Verenigde Staten (NPO p. 4). Wat betreft uw aanvaring met het Venezolaanse leger op een protestactie in februari 2019 dient opgemerkt dat deze confrontatie eenmalig was en u niet denkt dat deze militairen wisten wie u was (NPO p. 15). U heeft de aanwezige militair die u achtervolgde ook niet meer gezien nadien (NPO p. 15). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u individueel geviseerd of geïdentificeerd werd op deze protestactie. U bleef nadien nog verschillende weken in uw ouderlijk huis en nam nog deel aan humanitaire activiteiten van de partij in maart 2019 (NPO p. 8, 16-17). Uit de stempels in uw paspoort en uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u in mei 2019 legaal op en af naar Colombia reisde om uw Belgisch visum in orde te brengen (NPO p. 8). Tot aan uw andermaal legale vertrek uit Venezuela in juni 2019 overkwam u verder niets meer (NPO p. 16).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw politieke en humanitaire activiteiten voor Voluntad Popular niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Verder kan in dit verband gewezen worden op het feit dat u bij aankomst in België niet verzocht om internationale bescherming, en slechts tot deze actie overging toen u daar op gewezen werd door uw tante in december 2020, daar de situatie volgens haar pas op dat moment gevaarlijk was geworden (NPO p. 10). U legde echter geen enkel objectief stuk neer om de stelling van uw tante te onderbouwen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat er in de wijk van uw tante geen 'requisas' meer plaats gevonden hebben, noch kende uw tante problemen met de Venezolaanse autoriteiten (NPO p. 10). Zij zet haar politieke activiteiten in de wijk bovendien verder (NPO p. 7, 14). Dat uw tante onder de radar probeert te blijven en vier maanden in Maracaibo verblijft en dan twee maanden in een andere stad, doet geen afbreuk aan deze vaststelling (NPO p. 14). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw andere familieleden, waaronder uw vader die ook deelnam aan de partijactiviteiten (NPO p. 8), problemen kenden. Aldus wordt uw bewering dat de repressie ten opzichte van politiek opposanten verergerd is sinds december 2020 waardoor u arrestatie zou moeten vrezen niet ondersteund door uw verklaringen.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap bij Voluntad Popular en uw politieke en humanitaire activiteiten voor deze partij.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U woonde in Venezuela in uw ouderlijk huis (NPO p. 4). U volmaakte uw universitaire studies economie aan de universiteit van Zulia in Maracaibo. Terwijl u zich nadien voorbereidde om in het buitenland verder te studeren, verdiende u in het zwart wat bij als leraar Engels en gaf u tennissen. U werd ondertussen onderhouden door uw ouders. Uw vader is een bedrijfsdirecteur en hij beschikte over een eigen wagen (NPO p. 5). Uw broer en halfbroer hadden tevens werk in Venezuela (NPO p. 5).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan

niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw nationaliteit, identiteit, het feit dat u een rijbewijs had en u en uw tante betrokken waren bij de partij Voluntad Popular wordt niet getwijfeld. Wat betreft de artikels die u neerlegde aangaande de humanitaire situatie in Venezuela, waarbij ook de arrestatie van A.M. wordt vermeld, dient vastgesteld dat elk dossier op zijn individuele merites dient beoordeeld te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Na een theoretische uiteenzetting van de principes en beginselen die volgens haar van toepassing zijn, voert de verzoekende partij aan dat zij voornamelijk een vrees heeft om terug te keren naar Venezuela sedert de parlementsverkiezingen van december 2020 terwijl de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie dateert van voor deze parlementsverkiezingen. De verzoekende partij wijst erop dat de commissaris-generaal een toekomstgerichte beoordeling dient te maken van haar nood aan internationale bescherming en citeert dienaangaande uit een arrest van de Raad. Zij stelt dat: *“Het Commissariaat- Generaal kan niet dienstig motiveren dat verzoeker geen vrees heeft op vervolging, als zij niet aantoonst dat de actuele situatie in Venezuela voor leden van oppositiepartijen, niet kan leiden tot een schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vw.”* Volgens haar baseert de commissaris-generaal zich op achterhaalde informatie om te besluiten dat zij geen gevaar zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Venezuela. Zij betoogt dat de situatie in Venezuela wel degelijk verergerd is sinds de parlementsverkiezingen van december 2020. Zij wijst erop dat Maduro deze parlementsverkiezingen heeft gewonnen (hoewel gecontesteerd) en hierdoor alle macht naar zich heeft kunnen toetrekken. Vervolgens citeert zij uit verschillende rapporten waaruit zij afleidt dat de internationale gemeenschap de verkiezingen van december 2020 niet aanvaardt. Zij besluit: *“Dat de situatie in Venezuela aldus ingrijpend veranderd is sinds december 2020, een situatie waarmee het CGVS in haar bestreden beslissing, niet aantoonst rekening mee te houden, gezien zij al haar informatie haalt uit bronnen die dateren van voor deze verkiezingen.”* Verder betoogt de verzoekende partij dat de situatie voor personen die politiek actief waren/zijn sedert voormelde verkiezingen dramatisch is verslechterd. Zij citeert uit verschillende rapporten, waaruit zij afleidt dat Venezuela slechts 14/100 haalt op vlak van vrijheden, dat politieke oppositiepartijen geen enkele vorm van vrijheden meer kennen en dat er geen enkele vrijheid van meningsuiting meer bestaat in Venezuela. De verzoekende partij wijst erop dat de commissaris-generaal wel degelijk geloof hecht aan haar politieke activiteiten in Venezuela, dat zij samen met haar tante en twee of drie andere personen een coördinerende functie had binnen de partij Popular Voluntad in haar wijk Bolivar en dat zij dit heeft aangetoond met objectieve bewijsstukken die door de commissaris-generaal niet in twijfel worden getrokken. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog een klacht die zij indiende bij politie naar aanleiding van de vervolging die zij heeft ondergaan. Zij stelt dat zij wel degelijk *“een imminent risico heeft op een schending van artikel 3 EVRM bij een eventuele terugkeer naar Venezuela, omwille van zijn politieke activiteiten, mede gelet op de veranderde situatie sinds december 2020”*. Zij stelt tevens dat zij omwille van haar klacht ook gekend is bij de politiediensten, hetgeen haar een nog groter risico op vervolging doet lopen in geval van een gedwongen terugkeer naar Venezuela. Zij citeert ook uit een rapport van World Watch List waaruit zij afleidt dat Venezuela wordt vermeld als één van de tien landen waar een groot risico op conflict en escalatie van geweld bestaat. Vervolgens citeert de verzoekende partij uit een rapport van Human Rights Watch en stelt zij dat het regime van Maduro hardhandig optreedt tegen politieke dissidenten, ook gewone burgers die beschuldigd worden van politieke activiteiten. Hetzelfde blijkt volgens haar uit een rapport van Amnesty International waaruit zij citeert. De verzoekende partij betoogt: *“Dat uit de hierboven aangehaalde bronnen, er duidelijk wordt aangetoond dat het regime van Maduro repressief optreedt tegen politieke dissidenten, eender wie, en er zo een groot risico op vervolging bestaat in hoofde van verzoeker, zeker gezien Maduro de volledige controle heeft sinds de parlementsverkiezingen in december 2020.”*

De verzoekende partij besluit als volgt: *“Hoewel het CGVS in haar bestreden beslissing aanhaalt dat verzoekende partij geen enkel objectief bewijsstuk aanhaalt om aan te tonen dat de situatie sinds 2020 verslechterd is en dat hierom zijn tante hem ook had opgebeld en aangeraden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan verzoeker wel degelijk, gelet op de aangehaalde informatie hierboven, dit wél objectief aantonen.*

Dat verzoekers tante, als opposant, uiteraard haar activiteiten wenst verder te zetten, maar dat zij omwille van de verslechterde situatie sinds december 2020, haar activiteiten voornamelijk ‘ondergronds’ verder

zet en net ook hierom telkens verhuist tussen Maracaibo en andere verblijfplaatsen, net op persecutie te ontkomen.

Dat het uiteraard geen steek houdt door te oordelen dat als iemand politieke activiteiten uitvoert, doch hiervoor verscheidene veiligheidsmaatregelen in acht neemt, er hierdoor plots geen risico op vervolging meer zou zijn.

Zeker gezien in casu, de verzoeker ook reeds een klacht heeft ingediend bij de politie omwille van de onderdrukking die hij diende te ondergaan door zijn politieke activiteiten in het verleden, wat hem gekend maakt bij de autoriteiten!

Dat de huidige politieke situatie in Venezuela sinds december 2020 ingrijpend is veranderd, en verzoeker dit ook kan aantonen, gelet op de uiteenzetting hierboven.

Dat het niet zo is omdat verzoeker pas een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in januari 2021, dit afbreuk doet aan zijn vrees. Meer zelfs, het toont net aan dat verzoeker omwille van de veranderde situatie niet kan terugkeren naar Venezuela.

Het Commissariaat- Generaal kan niet dienstig aantonen dat zij een toekomstgerichte beoordeling heeft gemaakt over verzoekers vrees.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op, en verzoeker loopt een imminente schending op van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een klacht die zij bij de Venezolaanse politie heeft ingediend (stuk 2). In haar inventaris bij het verzoekschrift vermeldt de verzoekende partij ook nog een bundel landeninformatie die zij echter niet aan haar verzoekschrift toevoegt maar waarvan zij enkel een weblink in haar inventaris opneemt (stukken 3-11).

3. De aanvullende nota's

3.1. Met een eerste aanvullende nota van 2 mei 2022 brengt de verzoekende partij een vertaling bij van de klacht die zij bij haar verzoekschrift (stuk 2) voegde.

3.2. Met een tweede aanvullende nota van 19 mei 2022 brengt de verzoekende partij documenten bij met betrekking tot een klacht die zij indiende bij het Veiligheidsbureau alsook de vertaling van deze documenten.

3.3. De commissaris-generaal brengt op 11 juli 2022 een aanvullende nota bij waarin hij een update geeft van de socio-economische en de veiligheidssituatie in Venezuela en waarin weblinks zijn opgenomen naar de COI Focus "Venezuela. Situatieschets" van 30 mei 2022 en het rapport "Venezuela. Country Focus" van EASO van augustus 2020.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet

daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt. Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke andere wijze ze artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij wordt gevisieerd omwille van haar politiek activisme in Venezuela, alwaar zij samen met haar tante actief was bij de politieke oppositiepartij Voluntad Popular. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwikkeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 21 e.v.). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten vanwege de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek.

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen (EASO, p. 32-33, 56-58; Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60). In

zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat de situatie in Venezuela sedert de parlementsverkiezingen van december 2020 dramatisch is verslechterd, blijkt zulks geenszins uit de door haar bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-11). Net als voor deze verkiezingen is er ook nadien sprake van het viseren van demonstranten en politieke opposanten door middel van willekeurige arrestaties en politioneel geweld. Doch nergens uit deze informatie blijkt dat de repressie intussen dermate is toegenomen dat iedere politieke opposant door het Venezolaanse regime wordt geviséerd.

Het loutere gegeven dat de verzoekende partij valt onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dit is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd. Om vast te stellen of de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit wat volgt, zal blijken dat de verzoekende partij geen persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk maakt.

6.3. De verzoekende partij voert aan dat zij wordt geviséerd omwille van haar politiek activisme in Venezuela, alwaar zij samen met haar tante actief was bij de politieke oppositiepartij Voluntad Popular.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de persoonlijke problemen van de verzoekende partij omwille van haar betrokkenheid bij de politieke oppositiepartij Voluntad Popular. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat: *“Vooreerst moet vastgesteld worden dat uit uw verklaringen en uit uw gedrag blijkt dat u naar aanleiding van uw politieke en humanitaire activiteiten voor de oppositiepartij Voluntad Popular, die u uitvoerde van augustus 2014 tot maart 2019, geen problemen kende met de Venezolaanse autoriteiten. Hoewel u in augustus 2017 het land verliet, daar de politie naar uw tante op zoek was, een zoektocht die voor zover u bekend eenmalig bleek te zijn en ophield toen de politie merkte dat uw tante niet thuis was en ze het huis niet binnen konden, gaf u zelf aan dat u niet vond dat uw leven op dat moment in gevaar was, wat tevens de reden was waarom u geen internationale bescherming verzocht in de Verenigde Staten (NPO p. 4). Wat betreft uw aanvaring met het Venezolaanse leger op een protestactie in februari 2019 dient opgemerkt dat deze confrontatie eenmalig was en u niet denkt dat deze militairen wisten wie u was (NPO p. 15). U heeft de aanwezige militair die u achtervolgde ook niet meer gezien nadien (NPO p. 15). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u individueel geviséerd of geïdentificeerd werd op deze protestactie. U bleef nadien nog verschillende weken in uw ouderlijk huis en nam nog deel aan humanitaire activiteiten van de partij in maart 2019 (NPO p. 8, 16-17). Uit de stempels in uw paspoort en uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u in mei 2019 legaal op en af naar Colombia reisde om uw Belgisch visum in orde te brengen (NPO p. 8). Tot aan uw andermaal legale vertrek uit Venezuela in juni 2019 overkwam u verder niets meer (NPO p. 16).*

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw politieke en humanitaire activiteiten voor Voluntad Popular niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Verder kan in dit verband gewezen worden op het feit dat u bij aankomst in België niet verzocht om internationale bescherming, en slechts tot deze actie overging toen u daar op gewezen werd door uw tante in december 2020, daar de situatie volgens haar pas op dat moment gevaarlijk was geworden (NPO p. 10). U legde echter geen enkel objectief stuk neer om de stelling van uw tante te onderbouwen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat er in de wijk van uw tante geen ‘requisas’ meer plaats gevonden hebben, noch kende uw tante problemen met de Venezolaanse autoriteiten (NPO p. 10). Zij zet haar politieke activiteiten in de wijk bovendien verder (NPO p. 7, 14). Dat uw tante onder de radar probeert te blijven en vier maanden in Maracaibo verblijft en dan twee maanden in een andere stad, doet geen afbreuk aan deze vaststelling (NPO p. 14). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw andere familieleden, waaronder uw vader die ook deelnam aan de partijactiviteiten (NPO p. 8), problemen kenden. Aldus wordt uw bewering dat de repressie ten opzichte van politiek opposanten verergerd is sinds december 2020 waardoor u arrestatie zou moeten vrezen niet ondersteund door uw verklaringen.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap bij Voluntad Popular en uw politieke en humanitaire activiteiten voor deze partij."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

In het voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij onder verwijzing naar verschillende rapporten met betrekking tot de algemene situatie in Venezuela dat de beoordeling van de commissaris-generaal dat zij niet aantoonde dat de situatie na de parlementsverkiezingen van december 2020 dermate wijzigde dat zij pas nadien besloot om op aanraden van haar tante in België om internationale bescherming te verzoeken, niet juist is en geen toekomstgerichte beoordeling van haar nood aan internationale bescherming inhoudt. Uit de landeninformatie die de verzoekende partij bijbrengt (verzoekschrift, stukken 3-11) blijkt evenwel niet dat de situatie in Venezuela sedert de parlementsverkiezingen van december 2020 dermate ingrijpend is gewijzigd in vergelijking met de situatie voor deze verkiezingen dat kan worden aangenomen dat de door de verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming pas na deze verkiezingen is ontstaan. *Supra* werd reeds vastgesteld dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van het viseren van demonstranten en politieke opposanten door middel van willekeurige arrestaties en politieel geweld doch dat niet kan worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat de situatie in Venezuela sedert de parlementsverkiezingen van december 2020 dramatisch is verslechterd, blijkt zulks geenszins uit de door haar bijgebrachte informatie. Net als voor deze verkiezingen is er ook nadien sprake van het viseren van demonstranten en politieke opposanten door middel van willekeurige arrestaties en politieel geweld. Doch nergens uit deze informatie blijkt dat de repressie intussen dermate is toegenomen dat iedere politieke opposant door het Venezolaanse regime wordt gevisieerd. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing dan ook terecht op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij voorafgaand aan haar komst naar België door de Venezolaanse autoriteiten werd gevisieerd omwille van haar politiek activisme, dat zij niet meteen na haar aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende en dat haar tante haar politieke activiteiten verder zet terwijl haar andere familieleden, die eveneens politiek actief zijn, geen problemen hebben gekend. In zoverre de verzoekende partij erop wijst dat haar tante haar activiteiten "*voornamelijk 'ondergronds' verder zet en net ook hierom telkens verhuist tussen Maracaibo en andere verblijfplaatsen, net op persecutie te ontlopen*", dient erop gewezen dat de verzoekende partij geenszins hetzelfde politieke profiel heeft als haar tante. Hoewel zij in haar verzoekschrift stelt dat zij samen met haar tante en twee of drie andere personen een coördinerende functie had binnen de partij, verklaarde zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat enkel haar tante een coördinerende functie had en dat zij niet zeker wist of de andere drie of vier personen ook een coördinerende functie hadden en vermeldde zij geenszins dat zij zelf ook een coördinerende functie had binnen de partij (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat de verzoekende partij haar profiel *post factum* tracht aan te dikken in haar verzoekschrift, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Dat haar tante haar politieke activiteiten verderzet, al dan niet "*ondergronds*", doet bovendien geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij zelf nooit daadwerkelijke problemen heeft gekend met de Venezolaanse autoriteiten en/of de colectivo's en dat ook haar andere familieleden die politiek actief zijn, geen problemen ondervinden.

Verder brengt de verzoekende partij twee klachten voor die zij in Venezuela zou hebben ingediend naar aanleiding van bedreigingen omwille van haar politieke activiteiten (verzoekschrift, stuk 2 en beide aanvullende nota's van de verzoekende partij). De verzoekende partij heeft noch op de Dienst

Vreemdelingenzaken, noch op het CGVS enige melding gemaakt van het indienen van klachten bij de Venezolaanse politie en/of het Veiligheidsbureau. Hoewel de klacht bij de politie werd ingediend op 12 juni 2019 verklaarde de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud dat er haar niets meer is overkomen in juni 2019 (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Uit de vertaling van de klachten blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat zij en haar familie tussen mei 2019 en juni 2019 constant telefonisch werden bedreigd, zowel op haar mobiele telefoon als via haar vaste lijn. Ook hiervan maakte de verzoekende partij geen enkele melding op de Dienst Vreemdelingenzaken of het CGVS. Dit is des te frappanter daar de verzoekende partij pas voor het eerst in haar verzoekschrift melding maakt van de klacht die zij bij de politie indiende zonder hierbij tevens melding te maken van de klacht die zij bij het Veiligheidsbureau indiende. Deze laatste klacht bracht zij immers pas voor het eerst aan middels haar tweede aanvullende nota van 19 mei 2022. Verder dient erop gewezen dat de verschillende data in de documenten betreffende de klacht bij het Veiligheidsbureau (zie tweede aanvullende nota van de verzoekende partij) niet overeenstemmen. Het eerste document stelt dat de verzoekende partij werd opgeroepen op 6 februari 2019 om 9.45 uur terwijl de klacht op 21 april 2019 werd genoteerd. Het tweede document stelt dat de verzoekende partij op 2 februari 2019 klacht indiende, terwijl hierbij hetzelfde dossiernummer (028-19) wordt vermeld als op het eerste document. Het derde document vermeldt dan weer dat de verzoekende partij op 22 april 2019 om 10.15 uur verscheen op het Veiligheidsbureau om een klacht in te dienen. Bovendien wordt in de klacht die de verzoekende partij bij de politie indiende (zie verzoekschrift, stuk 2 en eerste aanvullende nota van de verzoekende partij) gesteld dat de verzoekende partij verklaarde dat de telefonische bedreigingen startten in mei 2019, en dus nadat zij de klacht bij het Veiligheidsbureau indiende, terwijl zij in de klacht bij het Veiligheidsbureau eveneens melding maakt van telefonische bedreigingen. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat de verzoekende partij bij de politie eveneens melding zou maken van de bedreigingen die zij ook reeds voor mei 2019 zou hebben ondervonden, *quod non*. Deze vaststellingen ondermijnen de bewijswaarde van deze documenten en de waarachtigheid van hetgeen erin wordt geacteerd. Ter terechtzitting erkent de verzoekende partij dat ze slechts fotokopieën van de klachten kan bijbrengen, daar dit de documenten zijn die ze via haar familie bekomen heeft. Dergelijke fotokopieën kunnen wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk slechts een geringe bewijswaarde hebben. Het geheel van voorgaande vaststellingen en gelet op hetgeen door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing reeds terecht werd gemotiveerd, kan geen enkel geloof worden gehecht aan de klachten die de verzoekende partij heeft ingediend. Zij laat na te duiden waarom zij van deze klachten en de erin aangehaalde bedreigingen nooit eerder melding maakte. De klachten zijn bovendien opgesteld op basis van de verklaringen van de verzoekende partij. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerdte feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partij brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klachten of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat haar klachten inhoudelijk werden onderzocht door de instanties die ze noteerden. Bijgevolg kan de verzoekende partij geenszins worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift stelt dat zij omwille van het indienen van deze klachten gekend zou zijn bij de Venezolaanse autoriteiten, laat staan dat zij omwille hiervan zou worden gevisieerd. Het kan bezwaarlijk als logisch worden beschouwd dat de verzoekende partij enerzijds verklaart de Venezolaanse autoriteiten te vrezen en anderzijds bij deze zelfde autoriteiten klachten indient teneinde hun bescherming te bekomen. Te dezen kan er ook dienstig op worden gewezen dat de verzoekende partij meermaals op legale wijze met haar paspoort Venezuela kon verlaten, waaronder op 24 juni 2019 en dus na de klachten die zij bij het Veiligheidsbureau en de politie indiende. Dat de verzoekende partij *post factum* tracht haar vluchtrelaas aan te dikken, doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van dit relaas.

De overige door de verzoekende partij bijgebrachte documenten zijn niet van aard om op het voorgaande een ander licht te werpen. Haar identiteitskaart en rijbewijs bevestigen haar identiteit, die heden niet wordt betwist. De attesten betreffende de activiteiten van haar en haar tante voor de politieke partij Voluntad Popular, alsmede de foto's en de video van een manifestatie bevestigen dat de verzoekende partij en haar tante politiek actief waren. Uit deze attesten, foto's en video blijkt echter niet dat de verzoekende partij omwille van haar politiek activisme persoonlijk zou worden gevisieerd. De informatie die de verzoekende partij bijbrengt inzake de situatie in Venezuela (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stukken 3-11) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke, individuele situatie. Aldus volstaat deze informatie niet teneinde alsnog concreet aan te tonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.4. In zoverre de verzoekende partij de situatie aankaart van terugkerende asielzoekers, wijst de Raad op wat volgt.

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij bij een terugkeer mogelijk zal worden gescreend en ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij Venezuela heeft verlaten, dan wel er naar terugkeert (EASO “Venezuela Country Focus” van augustus 2020, p. 117 e.v.). Evenwel blijkt dat de behandeling die een Venezolaan bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, afhangt van zijn individuele omstandigheden. Het zijn vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela die het risico op mogelijke problemen bij terugkeer bepalen en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland. Er wordt daarbij vooral gewezen op dissidente militairen en oppositieleiden als risicoprofielen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020”, juni 2020, p. 112-113).

Gelet op wat voorafgaat, blijkt nergens uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren stond, zoals reeds eerder werd uiteengezet in punt 6.2 en punt 6.3. Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven en hier een beschermingsverzoek heeft ingediend, resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer zou worden geïdendeerd of vervolgd.

Zoals reeds vermeld kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de beperkte politieke activiteiten van de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat zij hierdoor heden in de negatieve aandacht van de Venezolaanse regime of andere actoren zou staan. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij omwille van haar deelname aan politieke protestacties in 2019 heden een politieke bedreiging zou vormen voor de Venezolaanse overheden zodat er geen concrete reden is om aan te nemen dat zij wordt gemonitord of op enige manier in het oog wordt gehouden. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat de verzoekende partij om deze reden bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden.

Het geheel van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Venezuela, besluit de Raad dat zij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

6.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

7.2.1. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

7.2.2. Waar de verzoekende partij zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...)*”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd*

naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet in punten 6.2 en 6.3. en stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“U woonde in Venezuela in uw ouderlijk huis (NPO p. 4). U volmaakte uw universitaire studies economie aan de universiteit van Zulia in Maracaibo. Terwijl u zich nadien voorbereidde om in het buitenland verder te studeren, verdiende u in het zwart wat bij als leraar Engels en gaf u tennislessen. U werd ondertussen onderhouden door uw ouders. Uw vader is een bedrijfsdirecteur en hij beschikte over een eigen wagen (NPO p. 5). Uw broer en halfbroer hadden tevens werk in Venezuela (NPO p. 5).*

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie. Deze informatie volstaat niet teneinde de voormelde motivering uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

7.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige*

bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het hoofdstedelijke district, waarvan verzoekende partij afkomstig is, een hogere prevalentie kent van voornamelijk crimineel geweld (zie bijvoorbeeld COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 30 mei 2022). Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie an sich is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan de verzoekende partij om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

In casu blijkt dat de verzoekende partij afkomstig is uit de deelstaat Zulia.

Uit de COI Focus “Venezuela Situatieschets” van 30 mei 2022 blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2021 971 moorden geregistreerd en 317 vermeende confrontaties waarbij 439 mensen omkwamen, voornamelijk door toedoen van veiligheidstroepen. Tevens is er sprake van een toename van 101 slachtoffers in de categorie vermiste en/of ontvoerde personen. Voor 2021 werden in deze laatste categorie 309 personen geregistreerd. In vergelijking met 2020 was er een afname van 634 moorden. Er is sprake van een toename van Colombiaanse illegale groeperingen. Het moordcijfer voor 2020 was 20,54 per 100.000 inwoners, tegenover 14,85 in 2019. Ook het aantal ontvoeringen en verdwijningen nam in 2021 toe in de grensstaten. Een andere vaststelling is het afgenomen aantal dodelijke slachtoffers ten gevolge van gewapende confrontaties (enfrentamientos) in 2021 ten opzichte van 2020. Het gaat hier enerzijds om de acties van de ordediensten, waaronder de FAES, het leger en de GNB, tegen de gewapende groeperingen. Acties die volgens de NGO vaak neerkomen op buitengerechterlijke executies. Anderzijds worden ook slachtoffers die vielen bij confrontaties tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling in deze data opgenomen. De meeste confrontaties vonden plaats in de staat Zulia. De staat kende in 2021 423 moorden, 47 verdwijningen en/of ontvoeringen en 175 confrontaties (COI Focus, p. 32-34).

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat aan de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de

Vreemdelingenwet is voldaan. Er moet vervolgens nagegaan worden of er bij het gewapend conflict in Zulia, van waar de verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn, willekeurig geweld wordt gebruikt.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2021 971 moorden werden geregistreerd. Voorts vonden in 2021 in de deelstaat Zulia 423 moorden, 47 verdwijningen en/of ontvoeringen en 175 confrontaties plaats. De cijfers maken evenwel geen onderscheid tussen slachtoffers bij strijdende partijen en burgers, maar er kan niet ontkend worden dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Zulia. De guerrillagroep met de grootste aanwezigheid in deze staat is het ELN, maar Colombiaanse paramilitairen en drugskartels zijn ook actief. Er zijn ook lokale bendes die meevechten voor territoria, waaronder de bende genaamd Mushana en Los Gavilanes, en een derde bende genaamd La Zona. Uit een grootschalig onderzoek van InSight Crime naar de coca-productie in Venezuela, gepubliceerd begin mei 2022, blijkt dat in zeker drie gemeenten in Zulia en twee in Apure een aanzienlijke hoeveelheid coca wordt geteeld. Uit interviews in 2021 door onderzoekers van InSight Crime met lokale bewoners, veeboeren, journalisten en onderzoekers, blijkt dat cocagewassen nu wortel schieten in Zulia's gemeenten Jesús María Semprún, Catatumbo en Machiques de Perijá. De omvang van de plantages is onbekend, aangezien ze in afgelegen gebieden liggen en vaak worden bewaakt door gewapende actoren. De coca wordt meestal geteeld op in beslag genomen land van lokale boeren. Het ELN consolideerde de afgelopen jaren haar aanwezigheid in Zulia, waar ze bijna ongestraft lijkt te opereren. Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Zulia wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Zulia niet van die aard is dat het als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Zulia wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Zulia, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7.4. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing

genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS